

У нього палка потреба,
у нього жадання слізне:
окраєць нічного неба
піймати у фокус лінзи...
Бо він живе на горищі,
а там сутерени вищі:
у сутінках — мерехтіння
і сонце межує з тінню.
Він дивиться тільки вгору,
і небо лоскочуть вії,
коли в полуночну пору
від кухні смаженим віє.
Над містом літають птахи,
а поруч із ними "ахи",
коли роззявлять на площі
голодні роти бідолахи.
Земля собі пілігримить,
кружляє собі й кружляє,
а хтось нові пелерини
на осінь собі замовляє —
а він живе на горищі
(там зимно, там вітер свище),
але насправді з горища
небесна ковбаня близча.
У нього маєтків немає —
згори в декольте заглядає,
а в місті вічність минає
не так, як він загадає.

(Балконне крило ажурне
й сентиментальне, мов танґо,
обжив бароковий янгол —
створіння пухке й без журне).
І взявши голову в руки,

він крикне собі з розпуки:

"Чого я марную роки?!

Візьму попід руку Юзьку,

піду в пивничку на Руську,

забуду святі мороки!

Забуду святі мороки..."